

Ringar på vattnet

Precis som i barnuppfostran kan man inte säga en sak och göra en annan. Barnet ser igenom det direkt och våra ord får då ingen slagkraft. Samma sak är det med vår tro. Om vi säger att vi älskar Jesus men lever på ett sätt som inte alls förhålls honom, då har våra fina ord ingen attraktion eller påverkan på människor. Men när våra ord överensstämmer med våra handlingar då blir människor nyfikna på den Gud vi pratar om. Detta blir så uppenbart i mitt arbete med utslagna och hemlösa människor. I den undre världen går det inte att hyckla med sin tro. Antingen har man överlämnat sig till Herren eller så har man inte det. Allt som är mittemellan avslöjas genast och ger ingen trovärdighet.

En av mina skyddslingar har gett sitt liv till Herren med sin mun men inte med hela hjärtat. Han har haft ett ben kvar i sitt gamla liv och ett ben i kyrkan tills helt nyligen. Vi kan kalla honom Stefan. Nu har han gjort upp med sitt förflutna och stängt dörren till droger och gatans liv. Genast blev förändringen i honom radikal. Det syntes för alla i Stefans omgivning att något hade hänt. Hans dotter som också gått på amfetamin och heroin i många år blev helt tagen av förändringen i pappa och sa,

- Pappa om du kan sluta så kan jag också. Nu har hon lagt in sig på avgiftning och vill verkligen bryta med sitt missbruk.

På Trappanér, vårt Café för hemlösa, inbjuder vi varje onsdag eftermiddag våra gäster att komma för samtal och få hjälp att gå vidare. Innehållet på denna tid kan vara olika, beroende på vem som kommer. Förra veckan kom Stefan dit med en kompis, som vi kan kalla för Fredrik. Han har sakta men säkert närmat sig tron men inte vågat ta steget helt ut. Vi bestämde att vi skulle läsa Bibeln och be tillsammans. Precis när vi skulle börja kom en tredje gäst, som vi kan kalla Anders. Han har en gudstro men har svårt att leva i den eftersom han är en aktiv missbrukare och har ett väldigt hett temperament. Anders råkar ständigt i bråk på grund av det. Vi frågade honom om det var OK att läsa och be och det var det. Anders blev påtagligt berörd av det vi läste. Det handlade om Guds nåd för sina barn.

När vi skulle börja be var det först alldeles tyst, men så tog Stefan mod till sig och bad högt. Han tackade för att han var frälst och förlåten och att Anders hade kommit dit. När vi skulle sluta vår bön tog Anders ett djupt andetag och ropade sen ut till Gud med gråten i halsen,

- Gud, du måste hjälpa mig. Jag vill vara ditt barn men jag klarar det inte själv. Du måste möta mig, som du mött Stefan. Kan han så kan jag. Jag släpper dig inte förrän du hjälpt mig. Vi satt alla och grät när Anders var klar. Stefan sa,

- Det var den finaste bön jag hört. Jag har inte gillat dig innan, men nu är du min broder på riktigt.

Fredrik hade suttit tyst och lyssnat med stora öron. Nu torkade han bort tårarna och sa,

- Det här är ju bättre än den värsta berg och dalbana. Släng dig i väggen "Balder"!

Vi fick alla ett gott skratt. Sedan sa Fredrik,

- Att Stefan och Anders skulle sitta och be på det här viset hade jag aldrig kunnat tro. Gud behöver nog sådana som oss för att kunna slösa sin nåd på. Han verkar vara en häftig Gud.